

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 225.

Ottende Session.

59de Møde.

Lørdagen den 21de Februar.

(Forts.)

Nørgaard (fortsat): Disse ere de Bestemmelser, som jeg ved første Diekast har anseet for de meest uheldige i Forslaget. Jovrigt troer jeg ogsaa, at der er nogen Betænkkelighed ved den Bestemmelse i § 13 om Betalingen til Dyrslagen. Jeg finder rigtignok, at det er en temmelig overdreven Betaling, naar Dyrslagen skal have 15 Mark om Dagen foruden 4 Mark pr. Mil i Befordringsgodtgjørelse. Nu er der rigtignok i samme § en Bestemmelse om, at hans Betaling ikke nogen Dag maa overstige 10 Rd., men jeg troer alligevel, at Betalingen er for høj, og at der høie Betaling let kan fremkalde Tilbøielighed hos Dyrslagen til at blive langt mere activ, end ønskeligt var, idetmindste troer jeg, at denne Forudsætning er fuldt vel berettiget, at Eligt kan blive Tilfælde. Da dette Forslag naturligviis ikke bliver til Lov i denne Session, skal jeg for Diebliffet indskrænke mig til disse faa Bemærkninger.

Jung: Jeg maa ogsaa meget beklage, at dette Lovforslag saa seent er kommet til dette Thing, uagtet det er noksom bekjendt, at det i meget betimelig Tid blev forelagt Landsthinget, og at det kun er paa Grund af Omstændighederne, at det er blevet opholdt der. Det er ganske vist, at den sidste ærede Taler har omtalt Ting, hvori jeg samstemmer med ham, og det er ligeledes vist, at der ved enkelte af Bestemmelserne i dette Lovforslag er tillagt

Politimesteren en overordentlig stor Myndighed, som heller ikke jeg kan ansee for at være tilraadelig; jeg troer imidlertid ikke, det kan hjælpe at gaae ind paa de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, da det jo ikke kan ventes, at vi nu kunne behandle det saaledes, at det kan komme fra dette Thing i en forandret Skikkelse. Spørgsmaalet er kun, om Ministeriet ved uheldige Omstændigheder skulde blive tvunget til at udstede nogle af de Bestemmelser, der findes i dette Udkast, som provisorisk Lov. En æret Rigsdagsmand (Eckardt), har i Anledning af, at den høitærede Indenrigsminister henvisste til de smiltsomme Sygdomme, navnlig blandt Heste, som Erfaringen desværre har viist i den senere Tid have været meget almindelige, omtalt, at Bestemmelsen i § 8, hvorefter der er tillagt $\frac{2}{3}$ Erstatning for de syge Dyr, som blive ihjelslaede, er uheldig; jeg maa nu tilstaae, at hvis jeg skulde tilraade den høitærede Indenrigsminister Noget, saa vilde det være at gaae den modsatte Vej af den, som den nævnte Rigsdagsmand anbefalede, og at give fuld Erstatning. Han fremhævede, at det, naar Folk fik en saa høj Betaling, vilde være vanskeligt at faae dem til at tage sig i Agt for at møde paa Steder, hvor deres Heste kunde blive udsatte for at blive smittede af Snive, men jeg troer, at enhver Hesteeler ifølge dette Lovforslag vil være meget bange for at faae en Hest snivet, thi dette vil medføre, at alle hans andre Heste blive indespærrede, og han vil derfor vistnok ikke gjøre sig skyldig i nogen Forsømmelse i saa Henseende. Der er ogsaa en anden Omstændighed, men som den ærede Rigsdagsmand maaffee ikke kjen- der, og det er den, at der i Nærheden af Kjøbenhavn, navnlig i Frederiksborg Amt, er en